

Provincie Noord-Brabant
Brabantlaan 1
5216 TV 'S-HERTOGENBOSCH

Datum	Ons kenmerk	Telefoonnummer	Contactpersoon
5 juli 2022	Z/151009	088-7430 000	de heer A. Speekenbrink
Bijlage(n)	Uw kenmerk	Registratienummer	Onderwerp
1	BZW.21.090.001	-	PNB Wnb Bezwaar Gebieden; Hoekstraat 14 en 16 Rijkevoort: MLvC

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij zenden wij u ons verweerschrift toe op het bezwaar betreffende ons besluit van 27 mei 2021 waarin het verzoek tot intrekking van de Wet natuurbeschermingsvergunning uit 2016 voor Hoekstraat 14-16 te Rijkevoort door ons is afgewezen. Het intrekkingverzoek is afkomstig van Milieuvereniging Land van Cuijk en dateert van 29 januari 2021. De behandeling van deze bezwaarzaak is voorzien voor maandag 18 juli 2022.

Bezwaargronden

1. De aanvrager heeft verschillende Nbw-vergunningen tegelijkertijd aangevraagd voor dezelfde locaties.
2. De aanvrager heeft 1 Nbw vergunning aangevraagd voor 2 feitelijk al gescheiden locaties.
3. Het bedrijf is niet conform de vigerende vergunningen in werking, wat consequenties heeft voor de feitelijke stikstofemissie.
4. Door een ander stalsysteem te noemen, heeft de aanvrager in zijn aanvraag meer ontwikkelingsruimte geclaimd dan er in de nieuwe fase 1 omgevingsvergunning van 20 juli 2020 is vergund op basis van het daadwerkelijk aanwezige stalsysteem.
5. De door de aanvrager ingediende accountantsverklaringen komen niet overeen met de veesaldokaart en de grootboeken voor Hoekstraat 14.
6. De vergunning is in strijd met Beleidsregel toedeling ontwikkelingsruimte Programmatische Aanpak Stikstof Limburg 2015 segment 2, artikel 3, lid 1 verleend.
7. De Nbw vergunning is verleend in strijd met de Beleidsregel toedeling ontwikkelingsruimte PAS segment 2 Noord-Brabant artikel 3, lid 7.
8. Het project is niet binnen 2 jaar na het onherroepelijk worden van de vergunning gerealiseerd.
9. De Nbw vergunning is in strijd met artikel 5.4 eerste lid onder c van de Wnb verstrekt, nu deze is verstrekt onder het PAS-regime.
10. Verzoek om de vergunning in te trekken op grond van artikel 5.4, tweede lid van de Wnb.

Onze reactie op de bezwaargronden

Ad 1. Er wordt gesteld dat het niet mogelijk is om voor dezelfde locaties twee aanvragen om een Nbw vergunning in behandeling te hebben. Het was in die tijd wel degelijk mogelijk om bij meerdere bevoegde gezagen dezelfde aanvraag neer te leggen, omdat iedere provincie voor haar eigen natura 2000 gebieden en beschermde natuurmonumenten een besluit moest nemen. Nu de aanvragen voor Brabant dateerden uit 2012 en 2013, was dat nog duidelijker. Brabant heeft op 30 november 2015 het voornemen kenbaar gemaakt de vergunningaanvragen uit 2012 en 2013 te weigeren. Dit was naar het recht van moment van indiening van de aanvraag. Dit heeft verder niet geleid tot een besluit en daar kan dus ook geen rechtskracht aan worden ontleend. De aanvragen van 7 februari 2012 en 5 november 2013 zijn op 18 januari 2016 (op verzoek van de aanvrager op 8 januari 2016) ingetrokken, daarmee was de procedure beëindigd. Limburg heeft vervolgens haar aanvraag afgehandeld met een besluit.

Ad 2. Aan het ontwerpbesluit van Brabant uit 2015 kan geen rechtskracht ontleend worden, want het voornemen is nimmer doorgezet. Er is door ons ook geen separate toetsing gedaan van 14 en 16 omdat we voornemens waren de aanvraag te weigeren nu overduidelijk tussen de 9 bedrijven geen samenhang bestond. Daarbij zijn 14 en 16 niet apart bezien of beoordeeld van de andere 7 bedrijven. Dat Limburg niet gereageerd zou hebben maakt daarbij niet uit, want er is geen sprake van een besluit. Geldend is de natuurvergunning van de provincie Limburg uit 2016 en de daarin gemaakte beoordeling. Deze toestemming heeft onherroepelijke rechtskracht.

Ad 3. Het feitelijke gebruik was hoger dan het vergunde recht, zodat de beperking van het vergunde recht is opgenomen in de aanvraag die tot de vergunning uit 2016 heeft geleid. Destijds was dat conform de wettelijke regeling. Gesteld wordt dat er foutieve gegevens in AERIUS zijn ingevoerd, maar dat wordt verder niet onderbouwd zodat wij dat ook niet kunnen controleren. De bedoeling van het PAS was om de feitelijke ondernomen activiteiten als referentie te gebruiken waarbij het nooit meer mocht zijn dat de vergunde ruimte. Dat is hier zo toegepast. Dat de feitelijke werkzaamheden afweken van datgene wat in de omgevingsvergunning stond, was in die zin niet zo relevant nu er ruimte vergund was voor activiteiten. Zij mochten een bepaalde ruimte innemen en die is gebruikt voor de berekening van de ontwikkelingsruimte. Per saldo is daar een toestemming voor verleend die inmiddels onherroepelijk is. Destijds hebben wij niet met toezichthouders en handhavers gekeken of die aanvragen in die zin klopten, wel moesten er gegevens worden overlegd om de feitelijke emissie te onderbouwen. Nu die feitelijke emissie hoger was dan de vergunde emissie, is de vergunde emissie de beperkende factor geweest voor het bepalen van het referentieniveau voor het PAS.

Ad 4. Wij blijven bij onze reactie zoals opgesteld in het afwijzingsbesluit: leidend voor de toetsing van de aanvraag is datgene wat is opgenomen in de aanvraag. Dat is getoetst en inmiddels is vanwege het vervallen van de vergunningplicht voor intern salderen alleen relevant of dat plafond niet overschreden wordt. Nu dat niet het geval is, zien wij geen reden om tot intrekking over te gaan.

Ad 5. Het uiteindelijk aangehouden emissiegetal van het aantal dieren was lager dan datgene wat in de accountantsverklaringen stond, dus in die zin is daar niets mee gedaan. Het is beperkt tot de vergunde situatie. Accountantsverklaringen waren nodig om het feitelijke aantal te onderbouwen, echter nu het vergund recht lager was, is daar geen acht meer op geslagen.

Ad 6. Wij blijven bij onze reactie zoals gesteld in het afwijzingsbesluit: voor de referentiesituatie diende men uit te gaan van het maximale feitelijke gebruik, passend binnen de vigerende

vergunning. Als het feitelijk gebruik hoger was, diende dus het vergunde gebruik aangehouden te worden. Dat een bedrijf feitelijk meer deed dan haar vergunning maakte niet dat er daardoor geen vergunning kon worden afgegeven. Daarmee heeft zij geen onjuiste of onvolledige informatie verstrekt, maar juist gehandeld volgens de regelgeving die op dat moment gold. Wij zijn het dus niet eens met het gestelde dat er minder in de referentiesituatie zou moeten worden aangehouden nu de feitelijke emissie meer betrof dan het vergunde recht. Wij ontkennen niet dat de emissies aan Hoekstraat 16 in de referentiesituatie wellicht onjuist zijn ingevoerd. Echter, indien de vergunde situatie correct was aangehouden in berekening, was er sprake geweest van een emissie van 2.371,82 kg NH₃ in plaats van de aangehouden 2.182,2 kg NH₃. De invoergegevens van Hoekstraat 14 zijn wel conform de vergunde situatie meegenomen voor wat betreft de dieraantallen. De totale emissie van de referentiesituatie zou hiermee niet 4070,70 kg NH₃ maar 4.260,32 kg NH₃ worden. Bij een correcte berekening zou er eerder minder dan meer ontwikkelruimte moeten zijn toebedeeld dan de nu toebedeelde 2,98 mol. Naar onze mening zou een correcte berekening dus geen overschrijding van de benoemde maximale 3,0 mol hectare per jaar hebben opgeleverd. Het is echter nu niet meer mogelijk om met terugwerkende kracht de ontwikkelruimte met juiste invoergegevens te berekenen met het rekenmodel van toen. Om die reden is het onmogelijk om te onderbouwen danwel te ontcrachten dat de ontwikkelruimte bij een correcte berekening binnen de genoemde maximale 3,0 mol hectare per jaar bleef. Voor de conclusie maakt het ook niets uit, nu er geen ander besluit zou zijn genomen indien dit correct was doorgevoerd.

Ad 7. Ten aanzien van deze bezwaargrond verwerpen wij ons door te stellen dat het gepast had om tegen de vergunning uit 2016 op te komen in beroep. Nu dat is daargelaten, is het besluit onherroepelijk en kan daar door vergunninghouder invulling aan worden gegeven. Overigens was deze Beleidsregel al voor de inwerkingtreding van het PAS vastgesteld, en was op dat moment nog niet de grenswaarde uit het PAS programma voor deze genoemde habitattypes overschreden, maar was de ruimte wel beperkt. Zodoende is dit ook reeds op 8 juni 2015 in een Beleidsregel geland. Zodra de waarde overschreden zou zijn, werd er nog maar 0,05 mol toebedeeld vanuit een buffer voor deposities op de genoemde habitattypen. Op besluitdatum was dat dus nog niet het geval. Zodoende kon er ook instemming gegeven worden aan deze vergunning. Achteraf bezien was met de PAS uitspraak dergelijke mitigatie niet houdbaar. Echter is deze vergunning inmiddels rechtens onaantastbaar, zie met name rechtsoverweging 34.3 uit de PAS uitspraak van 29 mei 2019.

Ad 8. Het gestelde in de Beleidsregel toedeling ontwikkelingsruimte PAS Limburg 2015 segment 2 onder artikel 3 lid 4 is destijds bedoeld geweest om na 2 jaar ongebruikte ontwikkelingsruimte terug te halen zodat het aan een ander project toebedeeld kan worden. Het betrof immers schaarse ruimte. Daar is in geen enkele provincie gevolg aan gegeven nu in 2019 de wettelijke regeling op dat aspect (toebedeling van ontwikkelingsruimte) is vernietigd en daarmee ook de basis voor het terughalen van ontwikkelingsruimte zinledig was. De 2 jaarstermijn was een kan-bepaling voor bevoegd gezagen om de ruimte terug te halen. Daar is geen invulling aan gegeven. Overigens hebben wij uiteraard wel kennis genomen van de rechtbank uitspraak van 21 januari 2022 (ECLI:NL:RBOBR:2022:192) waarin de rechter stelt dat niet gerealiseerde activiteiten niet zonder meer mogen worden in een saldering (ook intern) (zie rechtsoverweging 5.9). Tegen deze uitspraak zijn wij wel in hoger beroep gegaan. Afhankelijk van de uitspraak in hoger beroep kan deze nuancering van de jurisprudentie door de rechtbank Oost-Brabant invloed hebben op de referentie bepaling voor vervolgoestemmingen.

Ad 9. Wij baseren ons oordeel op de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, en dan met name op rechtsoverweging 34.3, dat een PAS vergunning nog steeds geldend is. De zienswijze die de bezwaarmaker daarop heeft is in die zin niet relevant.

Voor wat betreft voorgaande punten merken wij nog op dat ook al zou de aangegeven informatie namens bezwaarmaker juist zijn, dat had dat niet geleid tot een ander besluit. Die informatie zou er niet toe geleid hebben dat de vergunning niet was afgegeven.

Ad 10. Wij hebben in de provincie Noord-Brabant de Interim Omgevingsverordening (IOV) waarbij eisen aan emissiereductie in stallen zijn opgenomen en dat is een passende maatregel is in het kader van de Wet natuurbescherming voor in ieder geval de Brabantse Natura 2000 gebieden. Het strenger zijn dan het Besluit emissiearme huisvesting, en het eerder moeten voldoen aan de strengere eisen is in de IOV centraal gesteld. Deze eisen gelden voor alle Brabantse veehouderijbedrijven en daarmee ook voor onderhavige activiteiten.

De Provincie geeft ook invulling aan gebiedsgerichte aanpak. Diverse acties zijn al opgetuigd, waaronder ook het voeren van gesprekken met diverse agrariërs over het stoppen en opkopen van hun activiteiten die effect hebben op de bij hen nabij gelegen natuurgebieden. Deze trajecten vergen tijd, maar leiden uiteindelijk wel tot een gerichte aanpak om de emissie op de overbelaste gebieden omlaag te krijgen. Deze aanpak wordt voorgestaan en ondanks het feit dat op dit moment nog geen concrete resultaten gemeld kunnen worden, willen gedeputeerde staten niet willekeurig vergunningen gaan intrekken zoals de bezwaarmaker voorstaat. Zoals gesteld bedraagt de depositie als gevolg van deze vergunning circa 4 mol/h/jaar en worden nu gesprekken gevoerd met bedrijven die een veelvoud daarvan deponeren. De effectiviteit van de besteding van budget aan schadevergoeding is zeker een belangrijk middel om zoveel mogelijk te bereiken met het geld dat er is. Willekeur doorkruist die effectiviteit. Ook dat is een reden dat wij niet willen en kunnen meegaan op verzoeken zoals gedaan door de bezwaarmaker. Voorts blijven wij bij onze motivering zoals opgenomen in het afwijzingsbesluit en beschouwen wij bovenstaande als een aanvulling daar op.

GS hebben op 15 december 2020 de Brabantse Ontwikkelaanpak Stikstof (hierna: BOS) vastgesteld. Deze aanpak gaat uit van 3 hoofdonderdelen, ook wel tandwielen genoemd, te weten het sterker maken van de natuur, het verminderen van stikstofuitstoot én het helpen mogelijk maken van economische en maatschappelijke ontwikkelingen. In lijn met de Rijksdoelstelling, streven wij ernaar dat in Brabant minimaal de helft van de hectares natuur in de stikstofgevoelige Natura 2000-gebieden in 2030 op een aanvaardbaar stikstofniveau komen.

Daarnaast merken wij op, onder verwijzing naar de recente uitspraak van het Europese Hof in een inbreukprocedure, aangevangen door de Europese Commissie (ECLI:EU:C:2021:5120), dat is bevestigd dat artikel 6, lid 2, van de Hrl, ertoe noopt dat de lidstaat passende maatregelen neemt om ervoor te zorgen dat verstoringen van beschermde habitattypen in beschermde natuurgebieden wordt voorkomen.

In de bijlage Overzicht aanpak stikstof Brabant treft u een overzicht aan van alle maatregelen die moeten bijdragen aan de verlaging van de stikstofdepositie op de Natura 2000-gebieden en aan de verdere versterking van de kwalificerende habitats en leefgebieden in de Natura 2000-gebieden.

Heeft u nog vragen?

Aan deze procedure is het kenmerk Z/151009 gekoppeld. U dient bij correspondentie ons kenmerk te vermelden. Voor vragen kunt u zich wenden tot de in deze brief vermelde contactpersoon.

Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant
namens deze,

A handwritten signature in blue ink, consisting of a stylized 'J' and 'L' followed by a long horizontal stroke.

de heer J.A.J. Lenssen,
Directeur Omgevingsdienst Brabant Noord

Bijlage: Overzicht aanpak stikstof Brabant